

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

**D I C T A M E N 26/2015, de 29 de desembre,
sobre el Reial decret 900/2015, de 9 d'octubre, pel qual es regulen
les condicions administratives, tècniques i econòmiques de les
modalitats de subministrament d'energia elèctrica amb autoconsum i
de producció amb autoconsum**

El Consell de Garanties Estatutàries, amb l'assistència del president Joan Egea Fernàndez, del vicepresident Pere Jover Presa, dels consellers Eliseo Aja, Marc Carrillo i Jaume Vernet Llobet, del conseller secretari Àlex Bas Vilafranca, i dels consellers Francesc de Paula Caminal Badia, Joan Ridao Martín i Carles Jaume Fernández ha acordat emetre el següent

D I C T A M E N

Sol·licitat pel Govern de la Generalitat, sobre el Reial decret 900/2015, de 9 d'octubre, pel qual es regulen les condicions administratives, tècniques i econòmiques de les modalitats de subministrament d'energia elèctrica amb autoconsum i de producció amb autoconsum (BOE núm. 243, de 10 d'octubre de 2015).

A N T E C E D E N T S

El dia 15 de desembre de 2015 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit de la consellera de Governació i Relacions Institucionals, del mateix dia (Reg. núm. 5084), pel qual, en compliment del que preveuen els articles 16.2.b i 31.2 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries, es comunicava al Consell l'Acord del Govern de la Generalitat, de 15 de desembre de 2015, de sol·licitud d'emissió de dictamen sobre l'adequació a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya dels articles 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 19, 20, 21 i 22, les disposicions addicionals primera, segona i novena, així com la disposició final sisena del Reial decret 900/2015, de 9 d'octubre, pel qual es regulen les condicions administratives, tècniques i econòmiques de les modalitats de subministrament d'energia elèctrica amb autoconsum i de producció amb autoconsum.

Amb anterioritat, el Govern de la Generalitat, en data 1 de desembre de 2015, havia formulat el requeriment previ d'incompetència al Govern de l'Estat amb relació al Reial decret esmentat. El text del requeriment s'adjunta com a annex a la sol·licitud de dictamen.

L'òrgan sol·licitant demana d'aquest Consell el dictamen, que té caràcter preceptiu segons l'article 76.3 EAC, per al cas que s'acordés plantejar un conflicte de competència.

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 17 de desembre de 2015, després d'examinar la legitimació i el contingut de la sol·licitud, la va admetre a tràmit i es va declarar competent per emetre el dictamen

corresponent, d'acord amb els articles 23 a 25 de la seva Llei reguladora. Se'n va designar ponent el vicepresident senyor Pere Jover Presa.

3. En la mateixa sessió, d'acord amb l'article 25, apartat 5, de la seva Llei reguladora, el Consell va acordar adreçar-se al Govern a fi de sol·licitar-li la informació i la documentació complementàries de què disposés amb relació a la matèria sotmesa a dictamen.

4. En data 22 de desembre de 2015, es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 5090) un escrit tramès per la consellera de Governació i Relacions Institucionals, de la mateixa data, que adjuntava, com a documentació complementària elaborada pel Departament d'Empresa i Ocupació, un informe i una nota sobre el Reial decret 900/2015, així com una explicació de les característiques de les instal·lacions que s'hi regulen.

5. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació, es va fixar com a data per a la votació i per a l'aprovació del Dictamen el dia 29 de desembre de 2015.

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. L'objecte del Dictamen

Com s'ha exposat en els antecedents, el Govern de la Generalitat de Catalunya sol·licita d'aquest Consell que emeti dictamen sobre l'adequació a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia del Reial decret 900/2015, de 9 d'octubre, pel qual es regulen les condicions administratives, tècniques i econòmiques de les modalitats de subministrament d'energia elèctrica amb

autoconsum i de producció amb autoconsum (en endavant, RD 900/2015 o Reial decret).

Per tal de delimitar amb precisió l'objecte del present Dictamen cal que fem una breu explicació del context normatiu en què es dicta el Reial decret i del seu contingut. A continuació, esmentarem els preceptes sol·licitats i resumirem els arguments que utilitza el Govern per fonamentar els seus dubtes. I finalment, per cloure aquest fonament jurídic, indicarem l'estructura que adoptarà el Dictamen per tal de donar una resposta adequada a les qüestions que planteja la sol·licitud.

1. Pel que fa al context normatiu, hem de partir del fet que el Reial decret 900/2015 regula les condicions administratives, tècniques i econòmiques de l'autoconsum d'energia elèctrica en el marc, com diu l'apartat II del preàmbul, d'una evolució gradual del model anterior de producció d'electricitat centralitzat a un altre model en què la generació d'energia elèctrica distribuïda es comenci a integrar d'una manera eficaç a la xarxa. El mateix apartat destaca, com a mèrits del nou model, la reducció de pèrdues d'energia com a conseqüència del seu transport (en la mesura en què les instal·lacions de generació estan a prop dels punts de consum) i la minimització de l'impacte en l'entorn. D'altra banda, i atès que generalment estem davant d'instal·lacions de petita potència, no es pot obviar que sol tractar-se d'energia procedent de fonts renovables, i especialment d'energia solar fotovoltaica, que va tenir un gran desenvolupament a l'Estat espanyol com a conseqüència de les decisions polítiques preses en el seu moment.

Aquesta promoció de les fonts renovables constitueix precisament l'objecte de la Directiva 2009/28/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'abril de 2009, relativa al foment de l'ús d'energia procedent de fonts renovables i per la qual es modifiquen i es deroguen les directives 2001/77/CE i 2003/30/CE, i s'ha portat a terme en l'ordenament espanyol mitjançant

mesures de caràcter econòmic i d'altre tipus, com la prioritat d'accés i connexió a la xarxa que es reconeix als seus productors a l'article 26.2 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre del sector elèctric (en endavant, LSE). Com diu el primer paràgraf del preàmbul de l'Ordre ITC/1522/2007, de 24 de maig, per la qual s'estableix la regulació de la garantia de l'origen de l'electricitat procedent de fonts d'energia renovables i de cogeneració d'alta eficiència, «[l]a promoció de la electricidad generada a partir de las fuentes de energía renovables y de cogeneración de alta eficiencia es un objetivo prioritario para la Unión Europea y sus Estados miembros, por razones de seguridad y diversificación del suministro de energía, de protección del medio ambiente y de cohesión económica y social. Además, la explotación de las fuentes de energía renovables puede ser fuente de empleo local, tener repercusiones positivas en la cohesión social, contribuir a la seguridad del aprovisionamiento y contribuir a hacer posible el cumplimiento de los objetivos del Protocolo de Kyoto de la Convención Marco de Naciones Unidas sobre cambio climático».

Estrictament sobre l'autoconsum d'energia elèctrica, trobem en el dret comunitari els articles 6, 7 i 9 de la Directiva 2010/31/UE del Parlament i del Consell, de 19 de maig de 2010, relativa a l'eficiència energètica dels edificis, els quals, interpretats de manera conjunta, imposen als edificis nous (a partir de l'any 2021 en general, i del 2019 en el sector públic) i fomenten en els existents la producció d'energia a través de fonts renovables o de cogeneració, per tal que el seu consum sigui gairebé nul.

Pel que fa al dret comparat, el primer paràgraf de l'annex I de l'Informe de 8 de juliol de 2015, de la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència, sobre el Projecte de reial decret que examinem, diu que «en numerosas jurisdicciones fuera de España se ha desarrollado asimismo normativa para regular y, en su caso, promover el desarrollo de instalaciones en régimen de autoconsumo, en ocasiones mediante esquemas que permiten la

compensación de saldos no instantáneos (el habitualmente llamado *balance neto*)». Com s'observa en els exemples recollits en l'esmentat annex, en alguns casos aquesta producció per a l'autoconsum ha d'obtenir-se necessàriament de fonts renovables o de cogeneració i en d'altres s'estableix un tracte més favorable, si té aquest origen, pel que fa a les quotes o taxes que s'imputen a la producció per a l'autoconsum.

Entrant ja en l'ordenament espanyol, el precedent immediat de la regulació amb rang de llei sobre l'autoconsum elèctric el trobem en l'article 9 de la Llei 54/1997, de 27 de novembre, del sector elèctric, que va ser reformat en diverses ocasions, i que incorporava, entre els subjectes susceptibles de desenvolupar activitats destinades al subministrament d'energia elèctrica, els denominats «autoproductors». Així mateix, la disposició adicional vint-i-setena, afegida a aquesta Llei pel Reial decret llei 9/2013, de 12 de juliol, pel qual s'adopten mesures urgents per garantir l'estabilitat financera del sistema elèctric, preveia la creació del Registre administratiu d'autoconsum d'energia elèctrica —en endavant, RAAEE—, l'organització del qual s'havia de regular reglamentàriament.

En aquest marc legal, la disposició adicional segona del Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre, pel qual es regula la connexió a xarxa d'instal·lacions de producció d'energia elèctrica de petita potència, va encarregar al ministre del ram l'elevació al Govern d'una proposta de reial decret que regulés l'autoconsum, encàrrec que va donar lloc a dues successives propostes de reial decret que no van arribar a promulgar-se, però que van ser objecte dels informes 3/2012, de 28 de març, i 19/2013, de 4 de setembre, de la Comissió Nacional d'Energia.

Finalment, s'aprovà la LSE, que estableix, a l'article 9, els criteris fonamentals que ha de respectar el Reial decret objecte d'aquest Dictamen. L'esmentat article, en el seu primer apartat, defineix l'autoconsum i en

distingeix quatre modalitats. En el segon apartat precisa que les instal·lacions que estiguin connectades totalment o parcial al sistema elèctric quedaran subjectes a la LSE i a la seva normativa de desenvolupament, la qual cosa implica, segons s'estableix en el tercer apartat, contribuir als costos i serveis del sistema, encara que el Govern pot reduir els peatges, càrrecs i costos aplicables en els sistemes no peninsulars. El quart apartat fa obligatòria la inscripció en el RAAEE i atribueix al Govern la regulació de l'organització i el procediment d'inscripció i comunicació de dades. I el cinquè apartat habilita també el Govern per determinar les condicions administratives i tècniques per a la connexió a la xarxa d'aquestes instal·lacions i per establir les condicions econòmiques per tal que les instal·lacions de la segona modalitat (consumidors associats a una instal·lació de producció, inscrita com a tal, connectada a l'interior de la seva xarxa) vinguin al sistema l'energia no autoconsumida. Aquest article va ser objecte, juntament amb d'altres, del DCGE 7/2014, de 27 de febrer, i dels recursos d'inconstitucionalitat núm. 1820-2014 i 1908-2014, promoguts, respectivament, pel Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat. Així mateix, ha estat reformat recentment pel Reial decret llei 9/2015, de 10 de juliol, de mesures urgents per reduir la càrrega tributària suportada pels contribuents de l'impost sobre la renda de les persones físiques i altres mesures de caràcter econòmic, que ha habilitat el Govern per alleugerir la contribució econòmica al sistema de les instal·lacions de la primera modalitat (les que no estan donades d'alta com a productors) en el cas que siguin de baixa tensió i no superin els 10 kW de potència.

2. En aquest context es dicta el RD 900/2015, que consta de vint-i-cinc articles, deu disposicions addicionals, deu disposicions transitòries, una disposició transitòria, set disposicions finals i quatre annexos.

La seva part articulada té l'estructura següent: el títol I (art. 1 a 3) descriu el seu objecte (art. 1) i àmbit d'aplicació (art. 2) i defineix diversos conceptes

utilitzats en el Reial decret (art. 3); el títol II (art. 4 a 6) classifica en dos tipus les modalitats d'autoconsum (art. 4), imposa els requisits generals de cada un d'aquests tipus d'autoconsum (art. 5) i precisa les seves regles pel que fa a la qualitat del servei (art. 6); el títol III (art. 7 a 10) descriu el règim jurídic d'aquests dos tipus d'autoconsum i detalla el procediment de connexió i accés (art. 7), els contractes d'accés (art. 8), els peatges d'accés a les xarxes de transport i distribució que han de satisfer els titulars d'instal·lacions del tipus 2 (art. 9) i els contractes de subministrament dels dos tipus d'instal·lacions (art. 10); el títol IV (art. 11 a 15) està dedicat als requisits de mesura i gestió de l'energia; el títol V (art. 16 a 18) concreta els peatges d'accés a les xarxes de transport i distribució, i els càrrecs aplicables a l'autoconsum, i, a l'últim, el títol VI (art. 19 a 25), intítulat «Registre, inspecció i règim sancionador», descriu el RAAEE (art. 19), qui s'hi ha d'inscriure (art. 20) i per quin procediment (art. 21), la modificació i cancel·lació d'aquestes inscripcions (art. 22) i la publicitat i el tractament de les seves dades (art. 23), com també la inspecció del compliment de les condicions econòmiques de l'autoconsum (art. 24) i el règim sancionador aplicable (art. 25).

De la part final destaquen, als efectes del nostre Dictamen, les disposicions addicionals primera, segona i novena, que tenen com a objecte, respectivament, les instal·lacions de cogeneració associades a un consumidor, els abocaments a la xarxa d'energia elèctrica per a consumidors que implantin sistemes d'estalvi i eficiència, i la supervisió i avaluació del desenvolupament de les modalitats d'autoconsum, i la disposició final sisena, que fonamenta competencialment el Reial decret.

3. La sol·licitud de dictamen del Govern demana a aquest Consell que es pronunciï sobre els articles 1, 2, 4 a 8 i 19 a 22; sobre les disposicions addicionals primera, segona i novena, i sobre la disposició final sisena del RD 900/2015. Els motius que fonamenten els dubtes d'inconstitucionalitat i

d'antiestatutarietat al·legats, tal com s'exposen a la mateixa sol·licitud i al requeriment d'incompetència dirigit al Govern de l'Estat, són, en síntesi, els següents:

D'una banda, s'afirma que l'element que caracteritza l'autoconsum és el fet que la instal·lació de generació es troba allà on es realitza el consum, cosa que significa que l'energia es produeix i consumeix al territori de Catalunya, i, a més, es destaca que la gran majoria d'aquestes instal·lacions estan connectades a la xarxa de distribució. D'acord amb les previsions contingudes a l'article 133 EAC, la competència de la Generalitat en matèria d'energia elèctrica és especialment intensa quan afecta aquesta xarxa de distribució, i és per això que la Generalitat, com diu el requeriment d'incompetència (pàg. 5), ha assumit «la competencia de regulación de la actividad de distribución que se lleva a cabo en el territorio de Cataluña, como principal concedora de las características de esta red en su territorio, así como titular de la competencia para autorizar estas instalaciones, inspeccionarlas y controlarlas». Funcions totes elles que el Reial decret qüestionat atribueix indègudament a l'Estat.

I, de l'altra, es defensa que el títol competencial ex article 149.1.13 CE, esmentat a la disposició final sisena amb caràcter general, únicament pot emparar les determinacions que regulen el règim econòmic de l'autoconsum (és a dir, la participació dels subjectes titulars de les instal·lacions en el finançament dels costos i serveis del sistema elèctric, i matèries connexes); però no, en canvi, la regulació relativa a les condicions administratives i tècniques d'aquestes instal·lacions ni qüestions similars, en què l'Estat no pot anar més enllà de l'establiment de les directrius de l'activitat de distribució, ja que aquesta regulació, d'acord amb el cànon de constitucionalitat exposat, correspon a la Generalitat de Catalunya.

La petició considera, doncs, que les disposicions del Reial decret que no regulen el règim econòmic del sistema elèctric (en particular, art. 4 a 8) van més enllà de l'àmbit reconegut a l'Estat, en gran mesura pel seu contingut detallista o referit a qüestions de mera configuració tècnica, cosa que suposa una vulneració del concepte material i formal de les bases. I també entén que es produeix una vulneració de les competències de la Generalitat quan s'atribueixen a l'Administració general de l'Estat funcions de registre i autoritzacions que, atès el seu caràcter d'actes d'execució (art. 19 a 22 i disp. add. primera.6, segona.1 i novena), haurien de ser realitzades per l'Administració de la Generalitat.

4. Per tal de donar resposta a les qüestions plantejades en la sol·licitud, en el fonament jurídic segon exposarem la distribució de competències aplicable a la matèria regulada pel Reial decret, partint de la invocació feta a la disposició final sisena als dos esmentats títols estatals i de l'al·legació de l'article 133 EAC continguda en la sol·licitud de dictamen. A continuació, en el fonament jurídic tercer, resoldrem, d'acord amb l'expressat marc constitucional i estatutari, els dubtes plantejats per l'escrit de sol·licitud pel que fa a cada un dels preceptes qüestionats.

Segon. El marc constitucional i estatutari de competències aplicable al règim d'energia

Segons la disposició final sisena («Títol competencial»), el Reial decret que dictaminem es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.13 i .25 CE, que atribueix a l'Estat la competència per determinar les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i les bases del règim miner i energètic. Per la seva part, la sol·licitud de dictamen tramesa pel Govern invoca aquest mateix article 149.1.25 CE, així com l'article 133 EAC (energia i mines). També considera vulnerat en algun precepte específic

l'article 149.1.22 CE, sobre la competència de l'Estat per autoritzar instal·lacions elèctriques únicament quan el seu aprofitament afecti una altra comunitat o quan el transport d'energia surti de l'àmbit territorial de Catalunya.

1. El contingut dels preceptes del Reial decret que són objecte d'aquest Dictamen ens indica, certament, que els títols competencials aplicables de forma prevalent i quasi exclusiva són els anteriorment citats sobre energia: articles 149.1.25 CE i 133.1, .2 i .3 EAC. El Tribunal Constitucional s'ha pronunciat en nombroses ocasions sobre l'abast de la competència estatal en aquesta matèria, en particular a les STC 223/2000, de 21 de setembre, i 181/2013, de 23 d'octubre, entre d'altres. Així mateix, els nostres dictàmens 7/2014 (FJ 2.4); 20/2014, de 10 de setembre (FJ 2.3), i 26/2014, de 18 de desembre (FJ 3.2.C) contenen una exposició completa d'aquesta doctrina. Ens hi remetem, sens perjudici de les consideracions que fem a continuació, directament relacionades amb les qüestions que haurem de tractar en aquest Dictamen.

Així, pel que fa a la competència estatal sobre la determinació de les bases en matèria d'energia elèctrica, el Tribunal Constitucional ha reconegut la naturalesa de bàsiques d'algunes submatèries, tal com recordàvem en el DCGE 7/2014, dictat precisament sobre la LSE:

«Als efectes del nostre Dictamen, i en relació amb els diferents àmbits materials que conformen la regulació del sector elèctric i sobre els quals es projecta la competència bàsica estatal, la doctrina constitucional inclou la determinació dels subjectes del sistema elèctric, la fixació de les principals directrius de les activitats destinades al subministrament d'energia, la planificació elèctrica i, de forma molt especial, la determinació d'un règim econòmic uniforme per a tot el territori espanyol (incloent-hi els actes de naturalesa executiva) i la garantia de la seguretat i la qualitat del subministrament (STC 18/2011, FJ 8; 4/2013, de 17 de gener, FJ 5).» (FJ 2.4)

Com veurem posteriorment, quan analitzem l'abast dels articles expressament citats a l'escrit de sol·licitud, dos d'aquests àmbits materials són especialment rellevants als efectes del nostre pronunciament: la determinació dels subjectes del sistema elèctric i la garantia de la seguretat i de la qualitat del subministrament.

També hem de recordar dues exigències suplementàries que s'afegeixen al concepte material de bases exposat. La primera és la que ha estat definida com a «concepció formal», segons la qual les bases han de ser regulades en instruments normatius amb rang de llei. El Tribunal Constitucional ha justificat aquesta concepció formal en la necessitat d'observar «las imprescindibles garantías de certidumbre jurídica», afegint l'exigència que «la propia Ley declare expresamente el alcance básico de todas o parte de sus normas o, al menos, permita inferir esta condición de las mismas sin especial dificultad» (per totes, STC 13/1989, de 26 de gener, FJ 3). Posteriorment, haurem de tornar sobre aquesta qüestió quan examinem la disposició final sisena del Reial decret.

En canvi, la possibilitat que les bases siguin contingudes en instruments normatius de naturalesa reglamentària ha estat considerada com una excepció a la regla abans esmentada, només acceptable amb determinats requisits. En la pràctica, la jurisprudència constitucional ha interpretat sovint aquests requisits de manera molt àmplia. No els exposarem, atès que la sol·licitud del Govern no qüestiona la utilització de l'instrument del reial decret en el cas que examinem.

La segona de les exigències, que sí que presenta un especial interès per al nostre Dictamen, es refereix als supòsits en què la norma atribueix a l'Administració de l'Estat l'adopció d'actes d'execució que, per tant, tenen caràcter de bàsics. Aquesta possibilitat ha estat entesa per la jurisprudència

constitucional com una «dispensa excepcional», només admissible en supòsits específics i determinats.

En primer lloc, quan aquesta atribució és imprescindible per garantir els objectius que pretén la normativa bàsica que s'executa, perquè és complement necessari per a la seva preservació. És a dir, «medidas indispensables para la preservación de lo básico o para garantizar la consecución de los fines inherentes a la regulación básica» (STC 135/2012, de 19 de juny, FJ 4). Un cas típic d'aquest supòsit en matèria d'energia elèctrica és el de les mesures executives sobre garantia de la seguretat i qualitat del subministrament (STC 4/2013, de 17 de gener, FJ 4 i 5).

I, en segon lloc, quan la naturalesa dels actes d'execució no permet la seva gestió descentralitzada de forma adequada i eficaç, o quan aquesta excepció era imposada per una situació de transició (STC 33/2005, de 17 de febrer, FJ 6).

En la resta de casos, la funció executiva ha de correspondre a les comunitats autònomes, més encara si la normativa estatal fixa criteris i paràmetres suficients que evitin una aplicació que, per la seva discrecionalitat, podria ser discriminatòria entre els ciutadans de les diverses zones del territori de l'Estat (DCGE 3/2011, de 24 de març, FJ 3.3, i STC 223/2000, FJ 10 a 15).

2. La Generalitat ha assumit les seves competències en matèria d'energia elèctrica d'acord amb el que preveu l'article 133 EAC. Pel que ara interessa, només tractarem el primer apartat d'aquest article.

A) Atès que es tracta d'una competència compartida, la part més important és la regulació de les activitats de producció, emmagatzematge i transport d'energia (lletra a) i de distribució d'energia (lletra b) del mencionat article

133.1 EAC. Aquesta funció ha d'incloure tant l'exercici de la potestat legislativa com la reglamentària, en el marc de les bases dictades per l'Estat.

El legislador estatutari va dedicar un apartat específic a les activitats de distribució d'energia, separant-les de les corresponents a la producció, l'emmagatzematge i el transport, perquè va entendre que, en les primeres, les instal·lacions elèctriques transcorren íntegrament pel territori de Catalunya, i el seu aprofitament no afecta cap altra comunitat, aspectes aquests en què no actua la competència de l'Estat ex article 149.1.22 CE. Això significa que, en el cas contrari (instal·lacions en què l'aprofitament afecta una altra comunitat, o en què el transport de l'energia surt de l'àmbit territorial de Catalunya), la Generalitat no té competència pròpia de regulació, llevat de les que puguin resultar de les funcions previstes als apartats *c* (desplegament de normes complementàries de qualitat dels serveis de subministrament) i *d* (foment i gestió de les energies renovables i de l'eficiència energètica) del mateix article 133.1 EAC.

La determinació del supòsit fàctic indicat (instal·lacions en què l'aprofitament afecta una altra comunitat, o en què el transport de l'energia surt de l'àmbit territorial de Catalunya) és tècnicament molt difícil, excepte en els casos de xarxes locals no integrades a la xarxa general, que són certament inhabituals. En el DCGE 20/2014 (FJ 3.3) vàrem tractar aquesta qüestió, amb citació de la jurisprudència constitucional aplicable. Però, en tot cas, no és aquest un problema que sigui rellevant per a l'anàlisi que ara ens pertoca realitzar, ja que, sigui quin sigui el criteri o els criteris tècnics utilitzats per resoldre'l, el que sí que podem afirmar és que, per la seva mateixa naturalesa, l'aprofitament de l'energia produïda a les instal·lacions d'autoconsum regulades al Reial decret 900/2015 difícilment afectarà altres comunitats autònomes, com ja havíem dit en el DCGE 7/2014 (FJ 3.2). En efecte, la seva potència és limitada i, a més, únicament aboquen a la xarxa l'energia excedentària que no és consumida per la mateixa instal·lació i que,

per tant, previsiblement serà aprofitada en l'àmbit local o de la xarxa de distribució en què està integrada.

B) Així mateix, la Generalitat exerceix les seves funcions executives sobre el sector elèctric de Catalunya de forma general, llevat dels casos excepcionals en què aquestes hagin de considerar-se complement imprescindible per garantir la consecució de la finalitat inherent a la norma bàsica, com hem dit anteriorment. Les dites funcions comprenen les activitats d'autorització, incloent-hi les d'inscripció i manteniment de registres i similars (a excepció de les que afecten les instal·lacions d'abast supraterritorial, abans esmentades), i activitats d'inspecció i de control sobre totes les instal·lacions existents a Catalunya. Sobre aquestes darreres, ens remetem al nostre DCGE 20/2014, abans mencionat (FJ 3.2).

3. Quant a la invocació del primer dels títols anteriorment citats, relatiu a la competència estatal sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, considerem que la seva incidència és mínima, en la part del Reial decret que és objecte d'aquest Dictamen, per les raons que exposarem a continuació.

Certament, la lectura del preàmbul, així com dels antecedents de què disposem (en particular els inclosos al Dictamen del Consell d'Estat i a la Memòria d'anàlisi de l'impacte normatiu), demostra que els problemes de naturalesa econòmica han estat molt presents en l'elaboració del Reial decret i en l'adopció de les seves decisions normatives.

Així, encara que el proemi de la norma reconeix els beneficis que presenta el nou concepte de generació distribuïda per al sistema (apt. II, tercer par.), també recorda indirectament els efectes que pot tenir sobre la sostenibilitat tècnica i econòmica del model tradicional de producció i distribució d'electricitat. I, citant la LSE, afirma que la regulació de l'autoconsum ha de

tenir com a finalitat «garantir un exercici ordenat de l'activitat, compatible amb la necessitat de garantir la sostenibilitat tècnica i econòmica del sistema elèctric en el seu conjunt» (apt. I, sisè par.).

És per això que, com vèiem abans, el Reial decret imposa a les instal·lacions d'autoconsum els càrrecs i peatges propis del règim econòmic del sistema elèctric i alguns altres de nous: peatges d'accés a la xarxa de transport i distribució (art. 9 i 16), càrrecs associats als costos del sistema elèctric (art. 17) i càrrec per altres serveis del sistema (art. 18). Aquest últim és el denominat «càrrec de suport» ja que, segons llegim al preàmbul, «[e]n el cas d'un consumidor que es pugui acollir a una modalitat d'autoconsum, quan la seva xarxa estigui connectada al sistema, aquest es beneficia del suport que li proporciona el conjunt del sistema elèctric encara que estigui autoconsumint electricitat produïda per la seva instal·lació de generació associada, al contrari del que passaria si aquest consumidor estigués aïllat elèctricament del sistema» (apt. II, desè par.).

Ara bé, cap dels preceptes sobre els quals haurem de pronunciar-nos en aquest Dictamen té com a objectiu la regulació dels aspectes econòmics del sistema. Ans al contrari, es dediquen a l'ordenació jurídica del sistema d'autoconsum, determinant els tipus d'instal·lacions i les seves exigències tècniques i els requisits i els subjectes que intervenen com a productors o consumidors (art. 4 i 5), així com el règim jurídic de les instal·lacions: procediment de connexió i accés, relacions amb les empreses distribuïdores i comercialitzadores, etc. (art. 7 i 8). També haurem de tractar les regles sobre la qualitat del servei (art. 6) i les funcions executives atribuïdes a l'Administració de l'Estat en matèria de registre i autoritzacions de les instal·lacions (art. 19 a 22 i disp. add. primera.6, segona.1 i novena).

Per tant, entenem que la invocació referida a l'article 149.1.13 CE és incorrecta en relació amb els preceptes que acabem de citar, i l'Estat no pot

emparar-se en aquest títol competencial per regular-los. No obstant això, analitzariem la seva possible incidència, si escau, en el cas que algun dels preceptes sol·licitats contingués determinacions de naturalesa econòmica. Encara que, com hem dit en moltes ocasions seguint la jurisprudència constitucional, aquesta naturalesa no justifica *per se* la intervenció de l'Estat ex article 149.1.13 CE, ja que «està subjecta almenys a dos requisits; un, "que es tracti d'una mesura objectivament de caràcter econòmic" i no només per la seva finalitat, i l'altre, "que l'esmentada mesura tingui rellevància per a l'economia general" o, en altres paraules, sigui rellevant per a la protecció dels interessos econòmics generals (per totes, STC 225/1993, FJ 4)» (DCGE 20/2013, de 19 de desembre, FJ 2.2) o per a la «ordenación de sectores económicos concretos» (STC 18/2011, de 3 de març, FJ 6.b).

Sobre aquesta i altres qüestions relatives a l'abast d'aquest títol competencial ens remetem a l'exposició feta als nostres dictàmens 7/2014 (FJ 2.4) i 20/2014 (FJ 2.4), ambdós referits al sector elèctric.

Tercer. L'examen de la constitucionalitat i l'estatutarietat dels preceptes sol·licitats

Abans de començar l'examen dels preceptes qüestionats a la sol·licitud, hem de recordar que, com hem dit en el fonament jurídic primer, aquest Reial decret s'ha dictat en funció de l'habilitació reglamentària continguda als apartats 4 i 5 de l'article 9 LSE. Aquesta Llei, com hem dit abans, va ser objecte del nostre Dictamen 7/2014, en què vàrem concloure que l'esmentat article 9 vulnerava les competències de la Generalitat previstes a l'article 133.1 EAC.

L'escrit de petició considera que «les mateixes vulneracions competencials apreciades pel Consell de Garanties Estatutàries en el Dictamen 7/2014 en

relació amb l'article 9 LSE i al·legades per aquest Govern de la Generalitat en el Recurs núm. 1908/2014 podrien afectar tot el seguit de preceptes del RD 900/2015, citats en l'encapçalament i sobre els quals es demana dictamen».

Com a consideració general, aquesta afirmació és certa i la podem comprovar tot seguit, quan ens pronunciem sobre els diferents preceptes sol·licitats. Però això no significa que la declaració que varem fer respecte a l'esmentat article 9 LSE, al seu moment, es pugui traslladar automàticament a tots els preceptes del Reial decret 900/2015 que són objecte del present Dictamen, per les raons que explicitem amb motiu de la seva anàlisi. De fet, el Govern mateix només qüestiona una part limitada del seu articulat.

1. L'escrit de sol·licitud comença criticant l'adequació a l'ordre constitucional i estatutari de competències dels articles 1 i 2 RD 900/2015:

A) L'article 1 RD 900/2015 determina l'objecte del Reial decret:

«El Reial decret té com a objecte l'establiment de les condicions administratives, tècniques i econòmiques per a les modalitats d'autoconsum d'energia elèctrica que defineix l'article 9 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric.»

Per la seva part, l'article 2 defineix el seu àmbit d'aplicació:

«1. El que disposa aquest Reial decret és aplicable a les instal·lacions connectades a l'interior d'una xarxa, encara que no aboquin energia a les xarxes de transport i distribució en cap moment, acollides qualsevol de les modalitats d'autoconsum d'energia elèctrica a), b), i c), que defineix l'article 9 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric.

2. S'exceptuen de l'aplicació d'aquest Reial decret les instal·lacions aïllades i els grups de generació utilitzats exclusivament en cas d'una interrupció d'alimentació d'energia elèctrica de la xarxa elèctrica d'acord amb les

definicions de l'article 100 del Reial decret 1955/2000, d'1 de desembre, pel qual es regulen les activitats de transport, distribució, comercialització, subministrament i procediments d'autorització d'instal·lacions d'energia elèctrica.»

B) Segons la petició, aquests preceptes plantegen dubtes d'inconstitucionalitat en la mesura que subjecten les dues modalitats d'autoconsum, en què ara s'agrupen aquestes instal·lacions, a les condicions administratives i tècniques regulades en els subsegüents articles del RD 900/2015, alguns dels quals podrien desbordar l'àmbit d'actuació bàsic en matèria d'energia a què s'hauria d'haver cenyit la regulació de l'Estat; o bé reserven funcions executives i aplicatives que corresponen a la Generalitat de Catalunya.

És a dir, el Govern qüestiona aquests articles 1 i 2 en la mesura que integren en l'àmbit d'aplicació del Reial decret previsions normatives i executives sobre les instal·lacions d'autoconsum que considera contràries a l'ordre constitucional i estatutari de competències, i que estan contingudes en altres dels seus preceptes.

C) El sol·licitant no motiva en aquest apartat les raons per les quals entén que s'ha produït l'esmentada vulneració de competències ni tampoc els específics preceptes a què s'imputa aquesta vulneració (llevat de la genèrica referència a «l'àmbit d'actuació bàsic» i a les «funcions executives i aplicatives que corresponen a la Generalitat de Catalunya»), i això és lògic ja que la dita tasca s'ha de portar a terme quan arribi l'examen del precepte corresponent, com així fa.

El cert és que els articles 1 i 2 determinen exclusivament l'objecte del Reial decret i el seu àmbit d'aplicació i, per tant, no tenen caràcter estrictament regulador. Així, atès que tenen un contingut i una finalitat merament

descriptius, no susciten per ells mateixos problemes d'inconstitucionalitat, sinó que seran els preceptes concrets amb els quals es connecten, que examinarem més endavant, els que, si s'escau, puguin no adequar-se a l'ordre de distribució competencial en matèria d'energia.

A més, l'apartat 2 de l'article 2 conté una previsió que considerem realment important. I és que deixa fora de l'àmbit aplicable del Reial decret les instal·lacions d'autoconsum no connectades a la xarxa elèctrica, qüestió aquesta que, com veurem posteriorment, és rellevant per determinar les competències de l'Estat i la Generalitat en matèria d'energia elèctrica.

Per tant, els articles 1 i 2 del Reial decret examinat no vulneren les competències de la Generalitat, sens perjudici que aquesta vulneració pugui ser imputada als preceptes indirectament citats a la sol·licitud que efectivament la produeixin, que estan inclosos en altres capítols o disposicions addicionals, i que examinarem al seu moment.

2. De l'article 4 RD 900/2015, que estableix dues grans modalitats d'instal·lacions d'autoconsum, examinarem en primer lloc l'apartat 1, tenint en compte que l'escrit de sol·licitud no sembla qüestionar l'apartat 2.

A) Segons llegim en aquest apartat,

«1. Als efectes d'aquest Reial decret s'estableix la següent classificació de modalitats d'autoconsum:

a) Modalitat d'autoconsum tipus 1: correspon a la modalitat de subministrament amb autoconsum que defineix l'article 9.1.a) de la Llei 24/2013, de 26 de desembre.

Quan es tracti d'un consumidor en un únic punt de subministrament o instal·lació que disposi a la xarxa interior d'una o diverses instal·lacions de generació d'energia elèctrica destinades al consum propi i que no estiguin donades d'alta en el Registre corresponent com a instal·lació de producció. En

aquest cas hi ha d'haver un únic subjecte dels que preveu l'article 6 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric, que ha de ser el subjecte consumidor.

b) Modalitat d'autoconsum tipus 2: correspon a les modalitats d'autoconsum que defineix l'article 9.1.b) i 9.1.c) de la Llei 24/2013, de 26 de desembre.

Quan es tracti d'un consumidor d'energia elèctrica en un punt de subministrament o instal·lació que estigui associat a una o diverses instal·lacions de producció inscrites degudament en el Registre administratiu d'instal·lacions de producció d'energia elèctrica connectades a l'interior de la seva xarxa o que comparteixin infraestructura de connexió amb aquest o connectats a través d'una línia directa. En aquest cas hi ha d'haver dos subjectes dels que preveu l'article 6 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, el subjecte consumidor i el productor.»

B) El Govern al·lega que aquest precepte «estableix determinacions sobre les instal·lacions d'autoconsum que s'inclouen en la modalitat tipus 1, que són aquelles que estan connectades a la xarxa elèctrica per a satisfer les seves demandes d'energia per als moments que no en generen, però que no perceben retribució del sistema elèctric, encara que aboquin energia puntualment i que, per tant, la seva relació amb el sistema d'energia elèctrica serà estrictament la de consumidor».

I afegeix que «les vulneracions que els podrien afectar es concreten en el fet que la seva aplicació conjunta comporta la imposició de les condicions tècniques i administratives previstes en els articles 6, 7 i 8 i les prohibicions de l'article 4.3, que podrien desbordar el caràcter de bàsic i envair les competències de la Generalitat, en incidir en la regulació tècnica de les connexions d'aquests consumidors a la xarxa de distribució elèctrica, en aspectes normatius o prohibicions que limiten el desenvolupament de la normativa de la Generalitat en matèria de distribució d'energia elèctrica».

C) Així doncs, l'escrit de sol·licitud no qüestiona la classificació en dues modalitats establerta per aquest article, sinó el fet que sotmet les instal·lacions de tipus 1 a «les condicions tècniques i administratives previstes als articles 6, 7 i 8 i [a] les prohibicions de l'art. 4.3».

Val a dir, a títol indicatiu, que l'article 4.1 es limita a classificar les instal·lacions d'autoconsum seguint les pautes establertes per l'article 9 LSE, distingint els dos grans grups o les modalitats de «subministrament amb autoconsum» i «producció amb autoconsum». Probablement és cert, com veurem després, que les condicions tècniques i administratives previstes als articles 6, 7 i 8, així com també les prohibicions de l'article 4.3, «podrien desbordar el caràcter de bàsic i envair les competències de la Generalitat», com denuncia el Govern. Però, llavors, la vulneració s'ha d'imputar a aquests preceptes, i no a l'article 4.1, que només estableix una classificació que segueix uns criteris genèrics, als quals ens referim a continuació.

Així, el que sí que hem d'analitzar és si l'Estat, en establir l'esmentada classificació, està desbordant l'àmbit reservat de la regulació bàsica. Com dèiem abans, l'article 4.1 classifica les instal·lacions d'autoconsum en dues grans modalitats.

D'una banda, les del tipus 1 (subministrament amb autoconsum, art. 4.1.a), en què el subjecte consumeix l'energia que produeix i està connectat a la xarxa per satisfer les necessitats no cobertes pel seu sistema de generació i que, en conseqüència, pot abocar a la xarxa puntualment l'energia excedentària, per la qual no rep remuneració del sistema elèctric. Es tracta d'un únic subjecte, consumidor de l'energia que produeix i, per tant, no ha de registrar-se com a productor.

I de l'altra, les de tipus 2 (producció amb autoconsum, art. 4.1.b), que són instal·lacions en què l'energia excedentària abocada a la xarxa és de major

magnitud i el subjecte productor rep la remuneració corresponent. És per això que s'han de reconèixer en aquest cas dos subjectes, productor i consumidor, i el productor ha d'estar inscrit en el Registre corresponent, ja que actua com un subjecte que produeix i ven energia elèctrica.

Doncs bé, entenem que aquesta regulació encaixa plenament dins d'una de les submatèries que havíem considerat com a bàsica, d'acord amb la jurisprudència constitucional, que és la determinació dels subjectes del sistema elèctric (DCGE 7/2014, FJ 2.4). Aquests subjectes ja estan definits per l'article 6 LSE, que no va ser qüestionat en el Dictamen anteriorment citat, de manera que l'article 4 RD 900/2015, que ara examinem, no fa altra cosa que determinar la seva condició, com a consumidors i, si escau, com a productors, en funció de les diferents modalitats d'autoconsum anteriorment citades. L'esmentada determinació és important, ja que en deriven els drets i les obligacions corresponents, tant en relació amb la remuneració de l'energia excedentària abocada a la xarxa com pel que fa als peatges i als càrrecs que han de satisfer per la seva connexió a aquesta, entre d'altres.

A més del que s'ha dit, les tipologies establertes s'ajusten a les previsions de la LSE i són raonables, ja que no tindria sentit aplicar el mateix règim jurídic a una instal·lació del tipus 2 que tingui una potència instal·lada d'1 MW que a una instal·lació del tipus 1, que fins i tot pot tenir una potència menor de 10 kW. Recordem, precisament, que aquestes últimes estan transitòriament exemptes del pagament dels càrrecs variables (disp. trans. 3, últim par.).

D'altra banda, el precepte examinat no incideix en la regulació tècnica de les connexions d'aquests consumidors a la xarxa de distribució elèctrica, per la qual cosa no regula qüestions que, pel seu contingut, haurien de correspondre, en tot cas, a la competència de la Generalitat.

Per totes aquestes consideracions, i d'acord amb la doctrina exposada, entenem que l'esmentat article 4.1 RD 900/2015 pot ser considerat com un mínim comú normatiu que avala la seva qualificació com a bàsic. Conseqüentment, troba empara en l'article 149.1.25 CE i no vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

D) En canvi, no és aquesta la conclusió a què arribem respecte a l'apartat 3 d'aquest mateix article, segons el qual «en cap cas un generador es pot connectar a la xarxa interior de diversos consumidors».

L'escrit de petició considera que aquesta previsió «impedeix a conjunts de propietaris, com per exemple els d'edificis dividits en propietat horitzontal que comparteixen elements comuns, que puguin disposar, com un altre element comú de propietat, d'una línia de connexió d'un generador a una xarxa interior comuna». I denuncia la possible vulneració de les competències de la Generalitat, ja que «no queda justificat el caràcter bàsic d'aquesta prohibició».

Més enllà dels motius al·legats pel Govern, l'esmentada prohibició podria presentar problemes d'adequació al principi de legalitat, ja que l'article 9 LSE, com sabem, explícitament desenvolupat pel Reial decret que dictaminem, no hi conté la menor referència, cosa que significa que ens trobem davant una innovació important realitzada per via reglamentària. No obstant això, ens abstindrem de tractar-la, ja que emetem aquest Dictamen amb caràcter previ a la possible interposició d'un conflicte constitucional, que té per objecte únicament la resolució de la *vindicatio potestatis* resultant de la presumpta vulneració de les competències de la Generalitat.

Dit això, no trobem al preàmbul ni tampoc a la documentació complementària de què disposem cap dada que justifiqui les raons d'aquesta prohibició, que no sembla que sigui la més adequada per fer efectives les

previsions de futur a què es refereix la Directiva 2010/31/UE, relativa a l'eficiència energètica dels edificis, anteriorment citada. Com sabem, aquesta Directiva considera una mesura necessària per reduir la dependència energètica de la Unió Europea i les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle «la reducció del consum de energia y el uso de energia procedente de fuentes renovables en el sector de la edificación» (considerant 3).

D'altra banda, ni del preàmbul ni del contingut de la norma es dedueix que hi hagi problemes tècnics importants per a la construcció de sistemes comuns de generació d'energia elèctrica als edificis d'habitatges, com tampoc n'hi ha quan s'hagi de dotar d'un sistema únic un gran edifici o grup d'edificis, públics o privats, de titular únic. De la mateixa manera, no presenta obstacles la implementació jurídica d'aquest sistema, segons el qual hauria de ser la comunitat de veïns o, si s'escau, una altra persona o entitat que els representés la que figuraria com a subjecte consumidor i, si fos el cas, productor, assumint la connexió i la contractació amb l'empresa comercialitzadora d'electricitat.

En tot cas, a parer nostre, aquesta norma no pot gaudir de la consideració de bàsica, que, com hem dit, tampoc es dedueix del preàmbul ni de la mateixa redacció del precepte. En aquest sentit, el Govern de l'Estat hauria pogut establir algunes cauteles respecte d'aquest tema, determinant límits en funció de les característiques de la xarxa de distribució en zones determinades, i també amb la finalitat de protegir-ne la sostenibilitat tècnica i econòmica.

Aquests límits o aquestes cauteles podrien adequar-se a la naturalesa de la norma bàsica, sempre que permetessin el seu desenvolupament legislatiu i reglamentari per part de les comunitats autònomes, d'acord amb les característiques de la seva xarxa de distribució o, fins i tot, amb la finalitat d'establir polítiques pròpies en la matèria. A títol d'exemple i encara que no

es tracti de la mateixa qüestió, podem recordar novament la Directiva 2010/31/UE, quan considera que «[l]as medidas para mejorar más la eficiencia energética de los edificios deben tener en cuenta las condiciones climáticas y las particularidades locales» (considerant 8).

En canvi, l'article 4.3, examinat, estableix una prohibició («en ningún caso») que no permet a la Generalitat cap possibilitat de desenvolupament en exercici de la seva competència compartida en la matèria i que, a més, no gaudeix dels elements que justifiquin la seva consideració com a norma bàsica o marc normatiu unitari d'aplicació necessària a tot el territori de l'Estat.

Per tant, l'article 4.3 RD 900/2015 no troba empara en l'article 149.1.25 CE i vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

3. L'article 5 RD 900/2015, apartats 1.b i 2.a, prohibeix que la suma de les potències instal·lades de generació d'electricitat, tant en les instal·lacions de tipus 1 com en les de tipus 2, sigui superior a la potència contractada pel consumidor.

A) Segons el Govern, aquesta exigència «podria vulnerar el concepte de bases en impedir que la Generalitat, en exercici de les seves competències, pugui regular una qüestió exclusivament tècnica sense necessitat de cenyir-se a les limitacions que li ha imposat l'Estat».

B) El preàmbul no aporta, tampoc en aquest cas, cap indicació sobre els motius de l'esmentada limitació. Sí que els trobem, en canvi, en la documentació annexa de què disposem, a l'exposició de les al·legacions formulades durant el tràmit d'audiència davant el Consell d'Estat, previ a l'elaboració del seu Dictamen sobre el Projecte de decret que examinem (núm. d'expedient 820/2015, Indústria, Energia i Turisme, pàg. 16). En

aquestes al·legacions s'afirmava que, si bé la limitació referida té sentit en les instal·lacions de tipus 1, en què l'energia produïda per la instal·lació es destina únicament al consum propi, no succeeix el mateix amb les instal·lacions de tipus 2, que són autèntics productors d'energia i l'aboquen a la xarxa de distribució a canvi d'una contraprestació.

És probable que la raó d'aquesta limitació obeeixi a consideracions similars a les que exposàvem anteriorment, ja que la instal·lació d'una potència de generació molt superior a la potència contractada convertiria els seus titulars en productors d'energia en lloc d'autoconsumidors.

No obstant això, deixant de banda aquestes valoracions d'oportunitat que no constitueixen un criteri competencial, com també les conseqüències que aquesta situació podria comportar per a la sostenibilitat tècnica de la xarxa de distribució, hem de mantenir la mateixa posició que defensàvem anteriorment. El Reial decret hagués pogut optar per una norma més oberta, que mantingués l'objectiu que acabem d'exposar i que, al mateix temps, permetés un marge de desenvolupament per part de les comunitats autònomes, segons les especificitats del seu sistema elèctric i de la seva xarxa de distribució. En no fer-ho, la norma examinada no pot tenir la qualificació de bàsica.

En conclusió, l'article 5 RD 900/2015, apartats 1.b i 2.a, no troba empara en l'article 149.1.25 CE i vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

4. L'article 6 RD 900/2015 regula la qualitat del servei en les instal·lacions d'autoconsum.

A) El contingut de l'esmentat article 6 és el següent:

«1. En relació amb les incidències provocades en la xarxa de transport o distribució per les instal·lacions acollides a alguna de les modalitats d'autoconsum que defineix aquest Reial decret cal atènyer-se al que disposa la Llei 24/2013, de 26 de desembre, i la seva normativa de desplegament i en particular el que recull el Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre, per a instal·lacions incloses en el seu àmbit aplicable, i el Reial decret 1955/2000, d'1 de desembre, pel qual es regulen les activitats de transport, distribució, comercialització, subministrament i procediments d'autorització d'instal·lacions d'energia elèctrica. Així mateix, a aquests mateixos efectes, les instal·lacions de generació connectades en la xarxa interior d'un consumidor, acollides a la modalitat d'autoconsum de tipus 1, s'han de considerar dins de la regulació que preveu el capítol III del Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre.

2. L'empresa distribuïdora o transportista no té cap obligació legal relativa a la qualitat de servei per les incidències derivades de decisions en les instal·lacions de connexió compartides pel productor i el consumidor.

3. El contracte d'accés que el consumidor, directament o a través de l'empresa comercialitzadora, subscriu amb l'empresa distribuïdora, ha de recollir expressament el que estableix l'apartat 1.»

B) El Govern considera aquest article contrari a l'ordre constitucional i estatutari de competències, en la mesura que implícitament es remet a l'article 51 LSE, precepte que el Consell de Garanties Estatutàries va dictaminar que vulnerava les competències de la Generalitat previstes a l'article 133.1 EAC, i que també va ser impugnat per la Generalitat en el Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1908/2014.

C) Com dèiem anteriorment, també amb remissió al nostre Dictamen 7/2014, ja citat (FJ 2.4), l'abast material de les bases en l'energia elèctrica, la garantia de la seguretat i la qualitat en el subministrament de l'energia és un àmbit sobre el qual es projecta la competència bàsica estatal. Bastaria, en aquesta línia, recordar dues sentències recents del Tribunal Constitucional, la STC 18/2011, de 3 de març, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat

interposat contra l'anterior Llei del sector elèctric (FJ 8), i la STC 102/2013, de 23 d'abril (FJ 6).

No obstant això, és cert que en aquest darrer Dictamen, tantes vegades esmentat, vàrem considerar que els articles 51 i 52 LSE, sobre la qualitat del subministrament, ampliaven de forma notable les obligacions directament imposades a les empreses distribuïdores i comercialitzadores, respecte de la normativa anterior. Per aquest motiu, vàrem concloure que els articles esmentats vulneraven les competències reconegudes per l'article 133.1.c EAC, que atribueix a la Generalitat la funció de dictar normes complementàries de desplegament en aquesta submatèria, sobre la base que:

«La doctrina jurisprudencial, doncs, reconeix un marge d'actuació a les comunitats autònomes, però aquest marge esdevé pràcticament inexistent quan pràcticament tota la regulació que conté la Llei 24/2013 es considera bàsica i es fan remissions a reglaments estatals, sense deixar a la Generalitat cap possibilitat per dictar una normativa pròpia i específica adaptada a les particularitats de la xarxa elèctrica del seu àmbit territorial, ni per exercir funcions o facultats tendents a introduir millores en la qualitat del servei dels usuaris de la seva xarxa.» (FJ 3.3.D)

No veiem, doncs, raons que justifiquin un canvi en la posició que vàrem mantenir en aquell moment. Per tant, la remissió a la Llei del sector elèctric que fa el primer incís de l'apartat 1, que examinem, vulnera les competències de la Generalitat en matèria d'energia (art. 133.1 EAC).

En canvi, les remissions fetes en l'incís següent, relatives als reials decrets 1699/2011, de 18 de novembre, i 1955/2000, d'1 de desembre, han de rebre un tractament diferent, per dues raons: en primer lloc, ambdues normes reglamentàries són anteriors a la LSE, i per tant no resulten afectades pels seus vicis d'inconstitucionalitat, que vàrem declarar al Dictamen 7/2014, i,

en segon lloc, una i altra són decrets que estan en vigor i no han estat objecte de cap impugnació per la via del conflicte de competència, encara que el Tribunal Suprem, per mitjà de la Sentència de 16 d'octubre de 2003, va declarar la nul·litat de l'article 73.1.a de l'esmentat Reial decret 1955/2000. No és, però, la nostra funció examinar ara l'adequació d'aquests reials decrets a l'ordre constitucional i estatutari de competències, més encara si, com succeeix almenys en el primer cas, no se'ns va sol·licitar dictamen al seu moment. Per tant, les expressades remissions no vulneren les competències de la Generalitat.

Finalment, entenem que els apartats 2 i 3 no contenen normes que puguin gaudir de la consideració de bàsiques. El primer, perquè estableix una exempció de responsabilitat absoluta de les empreses distribuïdores i transportistes per les incidències produïdes a les instal·lacions de connexió, que és impròpia d'una norma de naturalesa reglamentària com la que ara es dictamina; i el segon, perquè no pot considerar-se bàsica la imposició de determinades clàusules en els contractes signats entre els consumidors i les empreses distribuïdores que, a més, obliguen a repetir previsions que ja són a la normativa aplicable.

Per tant, l'apartat 1, en l'incís «cal atènyer-se al que disposa la Llei 24/2013, de 26 de desembre, i la seva normativa de desplegament», i els apartats 2 i 3 de l'article 6 no troben empara en l'article 149.1.25 CE i vulneren les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

5. L'article 7 RD 900/2015, que forma part del títol III (règim jurídic de les modalitats d'autoconsum), regula el procediment d'accés i connexió de les instal·lacions d'autoconsum:

«1. Per acollir-se a qualsevol de les modalitats d'autoconsum que regula aquest Reial decret, els consumidors han de sol·licitar una nova connexió o modificar

l'existent a l'empresa distribuïdora de la zona o, si s'escau, transportista, encara que no haguessin d'abocar energia a les xarxes de transport i distribució en cap moment procedent de la instal·lació de generació instal·lada en la seva xarxa interior o amb la qual comparteix infraestructura de connexió a la xarxa.

2. És aplicable a les instal·lacions de generació de la modalitat d'autoconsum tipus 1 el procediment de connexió i accés que estableix el capítol II del Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre.

No obstant això, per als consumidors acollits a una modalitat d'autoconsum tipus 1 que tinguin contractada una potència inferior o igual a 10 kW i que acreditin que tenen un dispositiu que impedeixi l'abocament instantani d'energia a la xarxa de distribució estan exempts del pagament dels estudis d'accés i connexió que preveu l'article 30 del Reial decret 1048/2013, de 27 de desembre, pel qual s'estableix la metodologia per al càlcul de la retribució de l'activitat de distribució d'energia elèctrica i del pagament dels drets de connexió de serveis de generació que preveu l'article 6 del Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre.

3. Per a les instal·lacions de producció de la modalitat d'autoconsum tipus 2, el procediment de connexió i accés és el que regula el Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre, per a les instal·lacions incloses en el seu àmbit aplicable. La resta d'instal·lacions de producció s'han d'atenir al que disposa el Reial decret 1955/2000, d'1 de desembre, i la seva normativa de desplegament. Així mateix a les línies directes els és aplicable el que recull l'article 42 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, i la seva normativa de desplegament.

4. Als efectes de contractació dels peatges d'accés i del subministrament d'energia elèctrica és aplicable la normativa específica del sector elèctric en aquesta matèria.»

A) El Govern al·lega que aquesta disposició «podria vulnerar l'esquema de repartiment competencial, i fins i tot el principi de jerarquia normativa, tenint en compte que són les Comunitats Autònomes les competents per a resoldre les qüestions que se suscitin en relació als atorgaments i denegacions del permís de connexió en la xarxa de distribució elèctrica del seu territori, com així ho reconeix l'art. 33 LSE».

B) D'entrada, hem de dir que la vulneració al·legada del principi de jerarquia normativa no és, per si mateixa, una qüestió que hagi de ser resolta en un conflicte de competència davant el Tribunal Constitucional.

Sí que és cert, en canvi, que l'apartat 1 d'aquest article, que estableix l'obligació de sol·licitar una nova connexió o la modificació de la connexió existent per a les instal·lacions d'autoconsum, no pot ser considerada norma bàsica, tant pel seu caràcter accessori sobre la regulació del règim jurídic de l'autoconsum com per la nul·la capacitat de desenvolupament autonòmic que permet. Més encara si tenim en compte que aquesta exigència s'imposa fins i tot en el cas que no s'hagi previst l'abocament a la xarxa de l'energia excedentària.

Per contra, amb els apartats 2 i 3 ens trobem davant una situació similar a la de l'article 6. Aquests apartats, referits als procediments d'accés de les instal·lacions de tipus 1 i de tipus 2, respectivament, no contenen cap innovació normativa, ja que es remeten a la regulació continguda als reials decrets anteriorment esmentats (RD 1699/2011 i RD 1955/2000), a més del Reial decret 1048/2013.

Doncs bé, tots aquests reglaments estan en vigor i no han sigut objecte d'impugnació per cap de les vies previstes en el nostre ordenament, com comentàvem anteriorment. El Reial decret 1048/2013 sí que va ser impugnat mitjançant un conflicte de competència interposat per la Generalitat de Catalunya davant la jurisdicció constitucional, una vegada dictaminat per aquest Consell (DCGE 12/2014, de 20 de març), però el seu article 30, únic que és objecte de remissió a l'apartat 2, que examinem, no va ser qüestionat (núm. 2304-2014).

A l'últim, l'apartat 4, referit a la contractació dels peatges d'accés, conté una simple remissió a la «normativa específica del sector elèctric en aquesta matèria». Els peatges formen part, com sabem, del règim econòmic del sector elèctric, que s'integren a l'àmbit de les bases ex article 149.1.25 CE.

En conseqüència, l'apartat 1 de l'article 7 RD 900/2015 no troba empara en l'article 149.1.25 CE i vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

6. L'article 8 RD 900/2015 regula els contractes d'accés en les diferents modalitats d'autoconsum:

«1. Per acollir-se a qualsevol de les modalitats d'autoconsum que regula aquest Reial decret, el consumidor ha de subscriure un contracte d'accés amb l'empresa distribuïdora directament o a través de l'empresa comercialitzadora, o modificar l'existent, d'acord amb la normativa aplicable, per reflectir aquesta circumstància.

2. Addicionalment, en la modalitat d'autoconsum tipus 2, el titular d'una instal·lació de producció ha de subscriure un contracte d'accés amb l'empresa distribuïdora per als seus serveis auxiliars de producció directament o a través de l'empresa comercialitzadora, o modificar l'existent, d'acord amb la normativa aplicable, per reflectir aquesta circumstància.

La data d'alta o modificació del contracte d'accés del consumidor, d'acord amb l'apartat 1, i dels serveis auxiliars del productor ha de ser la mateixa.

No obstant això, els subjectes poden formalitzar un contracte d'accés conjunt per als serveis auxiliars de producció i per al consum associat si compleixen els requisits següents:

- a) Les instal·lacions de producció connectades en la xarxa interior del consumidor estan incloses en l'àmbit aplicable del Reial decret 1699/2011, de 18 de novembre.
- b) La suma de les potències instal·lades de les instal·lacions de producció no és superior a 100 kW.

c) El consumidor i els titulars de les instal·lacions de producció són la mateixa persona física o jurídica.

d) Disposen de la configuració de mesura que estableix l'article 13.2.b).

3. El temps de permanència en la modalitat d'autoconsum triada és com a mínim d'un any des de la data d'alta o modificació del contracte o contractes d'accés d'acord amb el que preveuen els apartats anteriors, prorrogable automàticament.

4. El que preveu aquest article és aplicable encara que el productor no aboqui energia elèctrica a les xarxes en cap moment.»

A) El Govern considera que aquesta obligació de subscriure un contracte nou o modificar l'existent, incloent-hi les instal·lacions que no aboquen energia excedentària a la xarxa i que, per tant, no reben cap retribució del sistema, «podria envair les competències de la Generalitat en determinar la forma de relació entre l'empresa distribuïdora i el subjecte consumidor, en relació amb aspectes exclusivament tècnics que afecten la xarxa de distribució de Catalunya».

B) La lectura d'aquest article demostra que el seu contingut difícilment pot ser considerat com «el común denominador normativo necesario para asegurar la unidad fundamental prevista por las normas del bloque de la constitucionalidad que establecen la distribución de competencias», tal com ha qualificat la jurisprudència constitucional la naturalesa de les normes bàsiques (per totes, STC 48/1988, de 22 de març, FJ 3). Tampoc ens trobem davant una regulació que ha d'estar dotada «de estabilidad, ya que con las bases se atiende a aspectos más estructurales que coyunturales» (per totes, STC 1/1982, de 28 de gener, FJ 1).

En efecte, les qüestions regulades són d'importància menor: forma, contingut i tipus dels contractes d'accés per al subministrament o per als serveis auxiliars, dates d'alta i de modificació, possibilitat de contractes separats o conjunts per als serveis auxiliars i per al consum associat, requisits de

potència que en alguns casos no han de superar els 100 kW, temps de permanència i possibles pròrrogues, etc. I, a més, la regulació és tan restrictiva i detallista que no deixa pràcticament marge per al desenvolupament legislatiu i reglamentari que és competència de la Generalitat.

En conclusió, l'article 8 RD 900/2015 no troba empara en l'article 149.1.25 CE i vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

7. Els articles 19 a 22 RD 900/2015 regulen el Registre administratiu d'autoconsum d'energia elèctrica, amb les següents característiques:

– L'article 19 defineix la finalitat del registre i la seva estructura en dues seccions, la primera per a les instal·lacions de tipus 1 amb una potència contractada igual o inferior a 10 kW, i la segona per a les instal·lacions de tipus 2 i per a les de tipus 1 amb una potència contractada superior a 10 kW. La seva gestió és atribuïda a la Direcció General de Política Energètica i Mines (en endavant, DGPEM) del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme.

– L'article 20 estableix les obligacions d'inscripció i de comunicació de canvis en la situació dels consumidors.

– L'article 21 regula el procediment d'inscripció i els subjectes obligats.

– Finalment, l'article 22 regula la modificació i la cancel·lació de les inscripcions i el procediment per efectuar-les.

A) L'escrit de sol·licitud considera que les determinacions d'aquests articles són contràries a l'article 133.1.a i .b EAC. I afegeix que, «segons aquest precepte, l'exercici de totes les funcions executives sobre les instal·lacions

d'autoconsum d'energia que estan emplaçades a Catalunya li correspon a la Generalitat. Per tant, partint de la base que la gestió d'un registre estatal centralitzat solament es justificaria en relació amb la modalitat d'autoconsum tipus 2 i en relació amb el control de la venda d'energia al sistema elèctric i la seva corresponent retribució; en cap cas estaria justificada l'existència del registre gestionat per l'Estat per exercir el control d'aspectes tècnics d'aquestes instal·lacions que afecten la xarxa de distribució d'energia de Catalunya. Quant a les instal·lacions de la modalitat 1, en tractar-se d'instal·lacions de producció que estan emplaçades a Catalunya que no tenen més incidència en el règim econòmic del sector elèctric que l'equivalent al de qualsevol consumidor, correspondrà a la Generalitat establir el sistema que consideri adequat per regular el control d'aquesta modalitat d'autoconsum».

B) En aquest punt, podem convenir amb el Govern que, tant en un cas com en l'altre, es tracta d'instal·lacions que produeixen i consumeixen energia al territori de Catalunya, integrades a la xarxa de distribució i, com dèiem anteriorment, en una situació en què no és previsible que l'energia abocada a la xarxa sigui transportada fora del territori de Catalunya ni aprofitada per una altra comunitat. Per tant, la gestió del registre i l'autorització d'aquestes instal·lacions d'autoconsum són funcions executives, que han de correspondre a la Generalitat, d'acord amb el que preveu l'article 133.1.a i .b EAC.

Aquestes funcions solament podrien ser considerades bàsiques i, per tant, atribuïdes a l'Estat de forma molt excepcional («dispensa excepcional», segons expressió de la jurisprudència constitucional) en circumstàncies molt particulars. Concretament, tal com dèiem en el fonament jurídic segon d'aquest Dictamen, únicament quan la gestió estatal hagi de ser considerada com un complement necessari per al manteniment del sistema de distribució de competències establert per la Constitució.

És a dir, en una matèria com la que ens ocupa, en què la competència és compartida, l'establiment d'un règim d'autorització i registre únic atribuïts a l'Estat només resultarà conforme «con el orden constitucional de competencias cuando dichas actuaciones centralizadas sean indispensables para preservar el cumplimiento de la normativa básica» (STC 223/2000, FJ 10).

Així, és clar que el Govern de l'Estat, a l'hora d'elaborar el Reial decret objecte de dictamen, disposava de solucions més respectuoses amb les competències de les comunitats autònomes en la matèria, fins i tot en el cas que s'hagués considerat la necessitat d'un registre centralitzat. Una d'elles és la que va ser tractada a la STC 197/1996, de 28 de novembre, que va recopilar la doctrina constitucional existent sobre registres administratius, consistent en l'establiment normatiu d'un registre central a efectes d'informació i publicitat, però nodrit de les propostes d'autorització, inscripció, cancel·lació i revocació gestionades per les comunitats autònomes:

«es constitucionalmente posible la creación de un Registro único para todo el Estado que garantice la centralización de todos los datos a los estrictos efectos de información y publicidad" y, a este fin, "fijar las directrices técnicas y de coordinación necesarias" para garantizar su centralización. Aunque [...] "el Estado debe aceptar como vinculantes las propuestas de inscripción y de autorización o de cancelación y revocación que efectúen las Comunidades Autónomas que ostentan las competencias ejecutivas" en la materia. Pues si las facultades del Estado están circunscritas a la potestad de normación para la creación de un Registro único, estas otras facultades, de índole ejecutiva, "exceden de su ámbito de actuación competencialmente posible" (STC 243/1994, FJ 6)» (STC 197/1996, FJ 12)

En aquest mateix sentit ens hem pronunciat recentment, en el DCGE 24/2015, de 17 de desembre, on hem destacat el caràcter informatiu i

d'ordenació i, per tant, no constitutiu que, d'acord amb els principis de col·laboració i de coordinació, han de tenir els registres que pugui establir l'Estat en exercici de competències de naturalesa compartida (FJ 7).

Una altra fórmula hauria pogut consistir a distingir el registre de les instal·lacions de tipus 1 de les de tipus 2, ja que aquestes últimes venen energia i en perceben la consegüent retribució. La STC 223/2000, abans citada, va aplicar aquesta fórmula, diferenciant les competències respectives de l'Estat i de les comunitats autònomes segons si es tractava de l'autorització i el registre dels operadors de gasos líquids de petroli, que realitzen la distribució majorista, o dels relatius a empreses subministradores, que ho fan al detall.

I va considerar que, en aquest segon cas, les competències d'autorització i d'inscripció corresponien a la Generalitat, en vista de les seves característiques (distribució a usuaris i consumidors finals en un àmbit territorial determinat):

«De todo ello ha de derivarse necesariamente que la autorización y registro estatales no constituyen actuaciones imprescindibles para asegurar el cumplimiento de la normativa básica, cuya finalidad no es otra que la garantía de la distribución de los gases licuados del petróleo en un territorio concreto, ya que el abastecimiento puede ser plenamente garantizado por la Comunidad Autónoma correspondiente al ámbito de la actividad de la empresa, la cual puede autorizar la inscripción y realizar las actuaciones de supervisión previas o posteriores a dicha inscripción sin perturbación alguna, habida cuenta además del carácter reglado de tales actuaciones.» (FJ 12)

No obstant, contràriament al que s'ha exposat, els articles 19, 20, 21 i 22, que examinem, estableixen un registre central únic per a tot tipus d'instal·lacions d'autoconsum, que comprèn les més petites, de menys de 10 kW; atribueixen la seva gestió, inclosos els tràmits de sol·licitud

d'inscripció (que actua com una autorització), control, modificació i cancel·lació, a l'Administració de l'Estat, i determinen amb el màxim detall el procediment corresponent a cada cas, amb especificació dels terminis i de la documentació exigible, sense permetre la menor intervenció, normativa o executiva, a les comunitats autònomes.

En vista de l'anterior, no es donen motius que justifiquin aquesta apropiació de funcions executives per part de l'Administració de l'Estat; justificació que, d'altra banda, no incorpora el precepte i tampoc no s'observa en el preàmbul del Reial decret. L'establiment d'una normativa comuna i general per a la inscripció de les instal·lacions d'autoconsum, en cas de considerar-se necessària, hauria permès la gestió descentralitzada del registre per part de les comunitats autònomes, sense problemes per al manteniment de les bases del sistema elèctric.

Per tot això, els articles 19, 20, 21 i 22 RD 900/2015 no troben empara en l'article 149.1.25 CE i vulneren les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

8. Les disposicions addicionals primera, apartat 6, i segona, apartat 1, del Reial decret atribueixen funcions d'autorització a l'Administració de l'Estat en dues qüestions específiques.

La disposició addicional primera, apartat 6, preveu que:

«Excepcionalment, els titulars de les instal·lacions de producció de cogeneració amb autorització administrativa de construcció a l'entrada en vigor d'aquest Reial decret que acreditin impossibilitat tècnica o física per adaptar la seva configuració de mesura al que disposa l'apartat 4 o 5 poden sol·licitar a la Direcció General de Política Energètica i Mines l'autorització per utilitzar una configuració singular de mesura en el termini màxim de quatre mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret.»

I, a continuació i a aquests efectes, llista la documentació que els titulars de les instal·lacions han d'aportar.

Per la seva part, la disposició addicional segona, apartat 1, disposa que:

«Als consumidors d'energia elèctrica connectats en alta tensió que facin una activitat el producte secundari de la qual sigui la generació d'energia elèctrica i que, a causa de la implantació d'un sistema d'estalvi i eficiència energètica que no sigui cap mitjà de generació d'electricitat ni bateria ni sistema d'emmagatzematge d'energia, disposin en determinats moments d'energia elèctrica que no es pugui consumir en la seva instal·lació, els pot autoritzar excepcionalment la Direcció General de Política Energètica i Mines del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme a abocar l'energia esmentada a la xarxa.»

I, seguidament, enumera els requisits que en tot cas han de reunir per tal d'obtenir aquesta autorització especial per abocar energia excedentària.

A) L'escrit de sol·licitud considera que l'atribució d'aquestes funcions d'autorització a l'Estat vulneren les previsions dels articles 149.1.22 CE i 133.1.b EAC, ja que es tracta de funcions executives sobre instal·lacions que en cap cas produeixen energia que pugui transportar-se fora del territori de Catalunya ni ser aprofitada per una altra comunitat.

B) Les consideracions fetes anteriorment, sobre la funció executiva de gestió del registre, són aplicables també als supòsits previstos en ambdues disposicions. Aquests preceptes contenen una normativa suficientment precisa, que permetria als serveis administratius de les comunitats autònomes una gestió descentralitzada de les autoritzacions, sense risc de cap tipus per a la unitat del sistema bàsic d'energia elèctrica.

Al nostre Dictamen 3/2011, de 24 de març, vàrem resoldre un cas molt similar, sobre l'atribució a l'Estat de la funció d'autorització de les entitats d'acreditació dels verificadors mediambientals, recordant que la designació de les entitats d'acreditació no respon a la concepció material de norma bàsica, ja que es «tracta d'un acte d'execució, en el qual l'Administració competent es limitarà a comprovar la concurrència dels requisits i les condicions establertes per la normativa, estatal o comunitària, el respecte de les quals és exigible de forma general». I vàrem afegir que:

«Allò que sí que resulta bàsic, a fi de garantir aquest "marco normativo unitario, de aplicación en todo el territorio nacional dirigido a asegurar los intereses generales y dotado de estabilidad", no és l'acte executiu de designació de l'entitat o entitats d'acreditació, sinó l'establiment de les característiques comunes que defineixen la seva naturalesa i han de presidir la seva actuació.» (FJ 3.3)

D'acord amb aquestes consideracions, les disposicions addicionals primera, apartat 6, i segona, apartat 1, del RD 900/2015 no troben empara en l'article 149.1.25 CE i vulnereu les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

9. La disposició addicional novena del Reial decret conté dues previsions diferents sobre supervisió i avaluació en el desenvolupament de les modalitats d'autoconsum. El Govern només questiona la primera, que diu que:

«1. Las empresas distribuidoras deberán remitir a la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia, en el primer trimestre de cada año, la información relativa al número de contratos de acceso suscritos en cada modalidad de autoconsumo durante el año anterior, incluyendo la información relativa a la potencia contratada asociada a los mismos, así como la potencia de generación instalada en la red interior, la demanda horaria anual, el autoconsumo horario

anual y, en su caso, el vertido horario anual. La Dirección General de Política Energética y Minas podrá acceder a dicha información para lo que la citada Comisión le facilitará acceso electrónico que permita la realización de consultas sobre la información en condiciones que mantengan la seguridad, confidencialidad e integridad de la información.

La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia hará pública en su página web la información relativa al número de contratos en cada una de las modalidades de autoconsumo suscritos hasta la fecha, agregada por empresa distribuidora, comunidad o ciudad autónoma y, en su caso, tecnología.»

A) Segons llegim a l'escrit de sol·licitud, els dubtes suscitats respecte d'aquesta disposició no es plantegen en relació amb «el fet que la CNMC i la DGPEM disposin d'aquesta informació, sinó que no ho facin a través de la Generalitat de Catalunya, i que aquesta sigui la que faciliti a la mateixa CNMC la informació requerida, ja que al cap i a la fi es tracta de l'exercici d'una funció executiva sobre empreses de producció d'energia que tenen les seves instal·lacions al territori català i l'energia que produeixen també es consumeix a Catalunya».

B) Un problema molt similar va ser resolt al nostre Dictamen 20/2014, sobre el Reial decret 413/2014, de 6 de juny, pel qual es regula l'activitat de producció d'energia elèctrica a partir de fonts d'energia renovables, cogeneració i residus. L'única diferència entre ambdós supòsits és que, en aquell cas, la informació no era remesa per les empreses a la CNMC, com en el precepte que ara examinem, sinó directament al Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme.

Així les coses, entenem que la posició que vàrem adoptar llavors és plenament aplicable al cas que ara ens ocupa:

«En primer lloc, l'Administració general de l'Estat recull una informació que és necessària per a la realització d'actuacions que estan determinades en el Reial

decret, i que no és qüestionada per l'escrit de sol·licitud. La informació a què es refereix l'apartat primer de l'article 8 té per objecte comprovar l'execució dels objectius establerts pel Govern en matèria d'energies renovables; per la seva banda, la informació prevista en l'apartat segon únicament es remet als efectes d'establir i revisar el règim retributiu específic a què tenen dret els titulars d'aquestes instal·lacions. A més, la recollida i la remissió d'informació a una administració pública, per si sola no pot ser qualificada com a funció executiva, sinó com un instrument que pot ser utilitzat als efectes més diversos, fins i tot de naturalesa purament estadística o d'avaluació d'altres polítiques públiques. En segon lloc, aquesta remissió d'informació no afecta ni impedeix a la Generalitat exercir la seva competència compartida en l'àmbit de l'energia i, més concretament, dur a terme les facultats que li atribueix l'apartat 1.d de l'article 133 EAC sobre «el foment i la gestió de les energies renovables i de l'eficiència energètica». Aquest precepte estatutari permet l'establiment autònom per part de la Generalitat, i per al seu ús propi, d'instruments d'informació que no només poden incloure els previstos a l'article 8 que examinem, sinó també aquells altres que es considerin oportuns.» (FJ 3.1)

Igualment, recordem que en el ja esmentat DCGE 24/2015 vàrem manifestar que «el principi de col·laboració comporta un deure o una exigència general d'actuació en un cert sentit quan les administracions públiques es relacionen o interactuen per obtenir un resultat que coadjuvi a l'interès comú». I que, per tant, «el deure d'informació o d'auxili recíproc serien manifestacions prou exemplars del seu contingut, també sobre la base de l'article 103.1 CE i sense necessitat de l'habilitació d'un títol competencial específic per al seu exercici o la seva exigència» (FJ 8).

L'aplicació d'aquestes consideracions a la disposició addicional novena del RD 900/2015 ens permet concloure que troba empara en l'article 149.1.25 CE i no vulnera les competències de la Generalitat reconegudes a l'article 133.1 EAC.

10. Finalment, examinarem breument la disposició final sisena del Reial decret, relativa al títol competencial:

«Aquest Reial decret es dicta a l'empара del que estableix l'article 149.1.13 i 25 de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per determinar les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i les bases del règim miner i energètic, respectivament.»

Encara que l'escrit de sol·licitud no aporta cap argumentació sobre els motius en què fonamenta els seus dubtes d'inconstitucionalitat i d'antiestatutarietat, entenem que, quant a la invocació que efectua la disposició a l'article 149.1.13 CE, una mera remissió al fonament jurídic segon d'aquest Dictamen serà suficient.

Efectivament, la disposició final sisena hauria de citar els articles del Reial decret que es dicten a l'empара del que estableix l'article 149.1.13 CE, sobre les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. Per contra, no ho fa, i tampoc es pot inferir aquesta condició sense especial dificultat, tal com exigeix la jurisprudència constitucional (per totes, STC 13/1989, de 26 de gener, FJ 3). Consegüentment, es podria entendre que la totalitat del Reial decret té empara en el mencionat títol competencial, cosa que ja hem descartat, inclosos els preceptes sobre els quals ens hem pronunciat en aquest mateix fonament, als quals, com s'ha vist, tampoc no resulta d'aplicació aquesta competència bàsica de contingut econòmic sinó, en tot cas, la prevista a l'article 149.1.25 CE, sobre energia.

Quant a la invocació que fa la disposició final comentada a l'article 149.1.25 CE, és igualment contrària a la Constitució. Com hem assenyalat en diversos dels nostres pronunciaments, recollint doctrina constitucional, les impugnacions de les disposicions que qualifiquen determinats preceptes d'una norma estatal com a bàsics tenen el caràcter de «sistemàtiques» i, per

tant, s'han de resoldre en el mateix sentit que les impugnacions referides als preceptes substantius (DCGE 17/2012, de 20 de desembre, FJ 3.6, i 23 i 24/2015, de 17 de desembre, FJ 3 i 8, respectivament).

Per tant, la conclusió d'inconstitucionalitat i d'antiestatutarietat a la qual hem arribat en aquest Dictamen respecte de determinats preceptes del Reial decret 900/2015, en el sentit que no troben empara en l'article 149.1.25 CE i vulneren les competències de la Generalitat ex article 133.1 EAC, s'estén, també, a la disposició final sisena.

Atesos els raonaments continguts en els fonaments jurídics precedents, formulem les següents

CONCLUSIONS

Primera. L'apartat 3 de l'article 4; els apartats 1.b i 2.a de l'article 5; l'apartat 1, en l'incís «cal atènr-se al que disposa la Llei 24/2013, de 26 de desembre, i la seva normativa de desplegament», i els apartats 2 i 3 de l'article 6; l'apartat 1 de l'article 7; l'article 8; els articles 19, 20, 21 i 22; l'apartat 6 de la disposició addicional primera, i l'apartat 1 de la disposició addicional segona, del Reial decret 900/2015, de 9 d'octubre, pel qual es regulen les condicions administratives, tècniques i econòmiques de les modalitats de subministrament d'energia elèctrica amb autoconsum i de producció d'autoconsum, vulneren les competències de la Generalitat previstes a l'article 133.1 EAC i no troben empara en l'article 149.1.25 CE.

Adoptada per unanimitat.

Segona. La disposició final sisena del Reial decret 900/2015, pel que fa a l'habilitació competencial dels preceptes que figuren en les conclusions

anterior, vulnera les competències de la Generalitat previstes a l'article 133.1 EAC i no troba empara en l'article 149.1.25 CE.

Adoptada per unanimitat.

Tercera. La resta de preceptes sol·licitats del Reial decret 900/2015 no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut.

Adoptada per unanimitat.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada a l'encapçalament.